

Pestszentimrei

Öröm Hír Levél

A Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközség lapja
1. évfolyam 2. szám - 2004. május

Interjú a plébánossal

Márton atya, 2004 nyarán érkezél mint új plébános...

35 éves vagyok, idén leszek 10 éve pap. Pestszentimre az ötödik szolgálati helyem ez idő alatt. Örömmel érkeztem, és már fél év alatt szép kivirágzást látok.

Mondj valamit a családról!

Összetartó 6 gyermekes családban nevelkedtem Budán. Szüleim mérnök-emberek, és bennünket igyekeztek életpéldájukkal elkötelezett vallásosságra nevelni. Talán sikerült is, mert rajtam kívül egy nővérem szerzetesnő lett és a többi testvérem is tevékenyen részt vesz a családjával az Egyház életében, ki-ki a maga plébániai közösségében. Hálás lehetek, hogy eddigi életemben igaz keresztény családok százait ismertem meg közelebbről. Életpéldájukon láttam, hogy Jézus evangéliuma megélhető és emellett még boldogító is. Olyan gyümölcsök születnek belőle, amit ez a világ nem adhat meg. Persze ennek az ára a komoly áldozathozatal azokért, akiket szeretünk. Lelkipásztori életem visszatérő fájdalma, hogy ebben a

krisztusi életeszmenyben sok ember nem képes hinni, mert életében nem látott mintát hozzá.

Merre szeretnéd vezetni az Egyházközséget?

Régebben magától értetődő értékeket (családi hűség, egyház-szeretet, több gyermek áldozatos vállalása stb.) nem lehet többé adottnak venni. A modern életfelfogás kisöpri ezeket a mai emberből. Ezért egyházközségünkben mindenkit hívok, hogy merészen keresse a Jézustól rendelt küldetését. Hiteles keresztény életre és a Krisztustól tanult emberi tartásra szeretnénk vezetni egymást. Minden emberért, hittanosomért a szeretet lelki csatáját kell megvívnom. Ez persze nem velük

Gödölle Márton plébános

való hadakozást jelent, hanem az én lelkem mélyén zajlik - önmagammal. Tudok-e olyan jó kedvvel, jó ízzel asztalhoz telepedni Isten Országában, hogy ettől neki is étvágya támadjon? Le tudom-e győzni magamban az önzés árnyait, hogy önzetlen nyíltsággal szólítsam meg őt? Hogy a bennem

megszülető isteni lendület legyőzze a netalán benne meglévő nehézkedést...

Mit érzel a legnagyobb kihívásnak?

Legégetőbb kérdésnek ma a hit továbbadásának krízisét látom. A vallásos hagyomány megszakadt, a formák kiüresedtek. És a XX. század világosan bizonyította, hogy még a humanizmus sem áll meg önmagában. De azt is látom, hogy a Jézusi üzenetnek ma is ereje van, ha hitelesen, testvéri szeretet-közösségben élük meg. Ehhez szinte egy új nyelvezetet kell megtanulnunk, ami fáradságos munka: pl. a tanúskodás nyelvét. Vagy szentmise előtt és után az „idegenekkel” való barátkozás nyelvét, és még sok egyebet. Családias, bensőséges plébániai

közösséget nyilván nem lehet sebtében megteremtteni. De mindenki tehet érte egy lépést. És ez a közösség Jézus ígérete nyomán majd képes lesz hatékonyan felkínálni a kereszténység ajándékait.

Köszönöm a beszélgetést! Isten áldása legyen a munkádon!

Pihenj meg a Szűzanyánál

Azt olvassuk a Szentírás első lapjain, hogy Isten a teremtés után megpihent. Nem azért, mintha a hatnapos teremtő munka kifárasztotta volna. Istennél ilyesmiről nem lehet beszélni. Másról van itten szó! A Szentírás felsorolja az összes teremtményeket: égieket-földieket, halakat-madarakat, állatokat-embereket, - s mindezek után megállapítja: „És látta Isten, hogy mindaz, amit teremtett, nagyon jó volt... És megpihent az Úr a hetedik napon, megnyugodott minden művétől, amit alkotott.”

Mi, akik a történelemnek már jónéhány ezer évét ismerjük, feltehetjük a kérdést: Mitől nyugodott meg az Isten, miben nyugodott meg a hetedik napon, a teremtés befejezése után? – A teremtésre feltette a koronát. Ez igaz. De hát olyan nagyon jól sikerült, és olyan nagyon jól állt ez a korona a minden dolgok tetején? Ugye, nem mondhatnánk. Mitől és miben nyugodott hát meg az Isten? – Az első emberpárnak alig nyílt ki a szeme, alig

*Te szép, Te jó,
Te örök Éva,
álmaidból
már én vagyok,
már én élem
a megálmodott
szép*

reményeket.

*De nem,
már én
álmodom,
s adom tovább*

*az örök
szépet,
a Tiédet.
A szál virág,
az életed,
új és új
bimbót
fakad,
s viszi tovább
a szunnyadó,
de mindig
újra
feltámadó
öröklétet.*

*Most
megköszönöm
Neked
az
enyémet.*

Barna Bertalanné
Marianna

Anyám

*Az anyák
fájdalmát
az sem érti
meg soha,
ki maga is
gyermekért
rettegő
anya.*

*Gyermeke
vérző szíve,
lehet, az ő
fájdalmas
anyai
szívéből
csepeg.*

*Hát
fájdalmas,
kacagó,
tápláló,
nevelő,
örök utat
mutató
anyák,
most
értetek
mondjuk*

*el mindezért,
bennetek
egekbe
emelő,
köszönő
imánk.*

tárult szóra az ajka, máris Isten ellen lázadt. Gyermekai egymást ölték, s hamarosan nemcsak az Édenkertből kellett távozniuk, de a föld egész színén nem volt maradásuk – gonoszságuk miatt! Mitől és miben vagy kitől és kiben tudott hát olyan békességgel megpihenni az Isten?

Ha megpróbáljuk élő hittel végigolvasni a Szentírást, megkapjuk a választ. Minden lapján csodálatos mozaikkövecskét találunk (a „bölcsek kövének” szétszórt darabkái azok) s ha összerakjuk tiszta kézzel, a leggyönyörűbb Asszony képe rajzolódik elénk: a Szentírás Asszonyáé! Aki a „Magasságbelinek szájából jött elő, mint elsősülött minden teremtmény előtt.” Ő az, aki elmondhatja magáról: „Én el nem múló fényt gyújtottam az égen.” Ő az egyetlen az asszonyok között, akinek nem kell sohasem pirulnia, amikor pihenni hívja az örök Völegényt: „Jöjjön kedvesem a kertjébe, s élvezze pompás gyümölcsseit!” Egyetlen, akinek szíve sohasem alszik, de akinél mindenki megpihenhet. Maga a teremtő Isten is csak Őnála és Őbenne tudott megpihenni a teremtés után.

Ő az egyedüli, Mária, a Szentírás Asszonya, akinek fejről nem hullott le a korona! Ádám bűne, a nemzedékek bűne, az évezredek bűne elolvad, mint a hó, lehull, mint a zúzvara: ettől az egyetlen tisztaságos fénytől, a Szűzanyától! – A teremtő Isten világosan látott, bölcsességében mindent tudott előre. De míg fájón szemlélte a történelem milliószor megisméltódó csúfos aposztáziáját, istentagadó, istencsúfoló, sőt istengyűlölő hitehagyását, megpihent, megnyugodott abban, akit minden teremtménye előtt tervezett el...

Hát mi, akik a siralomvölgy keserű könnytengerében fürdünk nap-nap után, talán éveken és évtizedeken át, hol pihenhetünk meg, hol nyugodhatunk meg?

A tiroli hegyi lakók közt szinte szállóige, ha valaki fölfelé indul a hegyekbe, az ott maradók utána kiáltják: Aztán pihenj meg közben! – Majd a Szűzanyánál! – Hangzik a válasz.

Május hónapban különösen hangos az Egyház figyelmeztető szava: Ember, pihenj meg a Szűzanyánál! Ha maga a teremtő Isten csak Nála és Benne tudott megpihenni, mit gondolsz, találsz-e jobbat és biztonságosabbat, akiben vagy amiben megnyugodhatsz vándorutadon?

Pihenj meg a munkádban. A Szűzanyánál! – Régi magyarok, a mi derék eleink, szombaton délután sohasem dolgoztak: a Szűzanya tiszteletére! Nagyapáink, nagyanyáink bizonyítják: hétfő nem volt „Blaumontág” sőt kétszer annyit tudtak dolgozni, mint máskor. Mert a szombatot megtartották! – Üzemben, gyárakban a munkások „szabad szombatot” kapnak. Gyönyörű dolog! De vajon megpihennek-e a Szűzanyánál? Mert ha másutt akarnak megpihenni, hétfőn „Blaumontág” lesz, üresbe jár a gép.

- Életed végén is pihenni akarsz. Szeretteidnek is „örök nyugalmat” kívánsz. El ne felejtse soha és másokat is taníts meg rá:

Ha nyugalmat akarsz s igazi békességet, akár ezen a világon, akár a másikon, pihenj meg a *Szűzanyánál!*

Kerekes Károly O.Cist.

Példaképeink

Szent Mónika

Májusi számunkban a Szűzanyát ill. az édesanyákat szeretnénk központba állítani. Szent Mónika jól példázza a szentéletű édesanyákat, akik életáldozatukkal és életpéldájukkal előbb-utóbb elérik, hogy gyermekeik a helyes útra térjenek.

Szent Mónika és Szent Ágoston

Szent Mónikának már a szülői házban, Tagastéban a szívébe plántálódott az Isten iránti szeretet. Mikor eladó sorba került, Mónikát a még pogány Patriciushoz adták feleségül. Sokat fáradozott azon, hogy férjét megnyerje Krisztusnak, de nem szavakkal, hanem a tettei által. Férje hűtlenségeit és féktelen dühkitöréseit

hallgatag türelemmel viselte, s szeretete végül meghódította a férjét. Patricius élete vége felé katechumen lett, és a halálos ágyán megkeresztelkedett. Özvegysége éveit Mónika a tevékeny szeretetnek szentelte. Erejét az oltárból merítette: egyetlen napot nem mulasztott el szentmise nélkül, esténként is a templomba sietett az imádság órájában.

Rendíthetetlen hite és erős szeretete mégis főleg fiával, Ágostonnal kapcsolatban mutatkozott meg. Mónika hosszú évtizedekig imádkozott, gyötrődött érte, s szinte másodszor is, sokkal keservesebb vajúadások közepette mint először, megszülte őt - most már az örök életre.

Mónika egyszer levelet kapott Ágostontól, melyben arról értesítette, hogy megbetegedett. Az édesanya azonnal útra kelt, hogy betegségében mellette lehessen. Meg volt róla győződve, hogy ezzel a lépésével Isten akaratát teljesíti. Ezért nem félt akkor sem, amikor a hajó, alighogy elhagyták a kikötőt, félelmetes viharba került. A legénység elbújt a hajó gyomrába, a kapitány pedig megkötöztette magát a fedélzeten, hogy a hullámok le ne sodorják, vagy a hánykódó hajóról bele ne csússzon a vízbe. A villámok cikázó, fehér fényében egyszer csak meglátott maga mellett egy fehér nőalakot. Mónika volt az, aki a hajón lévő összes utas és hajós között egyedül nem félt. Bátorítani akarta a kapitányt, az pedig ezt kiáltotta neki: „Ki vagy te?” Ő visszakialtotta: „Egy anya vagyok, aki a fiához utazik, mert az sokkal nagyobb veszedelemben van, mint ez a vihar.” „Honnan van ehhez bátorságod?” -- kérdezte a kapitány. „Attól, aki ezt a vihart reánk bocsátotta - hangzott a válasz -, s aki majd ismét elcsitítja a hullámokat, hogy megérkezhessünk Itáliába.” E szavakkal

eltűnt a kapitány szeme elől, aki a vihar elültével nem akarta elhinni, hogy az utasok között lévő Mónika ugyanaz, mint akivel beszélt a viharban.

Milánóban teljesült be Szent Mónika leghőbb vágya: 387 nagyszombat éjszakáján Ágoston felvette a keresztséget! Mónika boldogan ünnepelt, és hálát adott Istennek.

A keresztség után elhagyták Milánót, és elhatározták, hogy hazatérnek Afrikába. Mónika azonban még útközben, mielőtt tengerre szállhattak volna, a kikötővárosban, Ostiában megbetegedett és meghalt. Kívánsága szerint ott, Ostiában temették el.

Rózsafüzér Társulat

Pestszentimrén a Rózsafüzér Társulat 1911. május 10-én alakult meg 15 taggal. „*Ma a társulat több, mint 100 tagot számlál és szerényen folytatja áldásos működését*” – írta a Pestszentimrei Római Katolikus Értesítő 1939-es száma.

Ez az egyetlen folyamatosan működő egyházi egyesülete a Pestszentimrei Római Katolikus Egyházközségnek – és büszkén hozzátehetjük: feltehetőleg egész Pestszentimrén is a legrégebbi, megszakítás nélkül működő társaság. Legyünk hát rá büszkék, és vigyük tovább a nemes hagyományt! A Rózsafüzér Társulat örömmel várja tagjai sorában az újonnan jelentkezőket! Érdeklődni Szarvas Andrásné Marikánál lehet a 292-2340-es telefonszámon.

Vélemény

EU-fória vagy EU-tanázia

Motto: A görög eredetű szóösszetételekben az „eu-”, előtag valaminek a jó voltát jelöli: eu angelion = evangélium, jó hír, örömhír; eu phoria = eufória, jó kedv; eu thanasia = eutanázia, jó halál stb.). Nomen est omen: az EU valami nagyon jót jelent, sőt magát a JÓT.

Hamarosan (e sorok írását követő napon) tagjaivá válunk az Európai Uniónak (EU). Vajon ez az esemény az elmúlt évszázadok kudarcai után pozitív előjelű sorsfordító lesz-e hazánk életében („a győztes oldalhoz csatlakozunk”), vagy nemzeti önfeladásunk és lassú megsemmisülésünk irányába teszünk egy nagy lépést?

Jelenleg lehetetlen eldönteni, hogy a csatlakozás után a kedvező vagy kedvezőtlen tényezők kerülnek-e túlsúlyba.

Aggasztó jel, hogy a formálisan is egységesülő Európa vonzó képzetét beárnyékolják azok a nemtelen viták, amelyek az alkotmányt előkészítő konventben régóta folynak arról, hogy az alkotmány bevezetőjében történjék-e említés Európa keresztény gyökereiről.

Mélységesen igazak azok a vélemények, melyek szerint Európa igazi (vonz)erejét azok a spirituális, immateriális értékek jelentik, amelyek több ezer éve összekötik az itt élőket és karakterisztikusan megkülönböztetik az európaiakat a világ más részén élőktől. Ezek az értékek kétségkívül a közös keresztény hanyományban gyökereznek. Ez a történelmi és „lelki” alap kontinensünk egyedüli reménye, ami megóvhat bennünket attól, hogy a már csírájukban tapasztalható dekadens jelek ne szökkenjenek virágba, és ne váljanak

visszafordíthatatlanná. Ellenkező esetben kontinensünk már csak egy megállíthatatlanul hanyatló gazdasági egység lesz, amelyet történelmi léptékekkel mérve pillanatok alatt elsöpörnek a feltörekvő, szilárd erkölcsi alappal rendelkező „barbár keleti” népek.

Miben bízhatunk hát az egyesülés előestéjén?

Mint köztudott, az EU zászlaja 12 arany csillagot ábrázol kék háttérben (a csillagok száma független a tagállamok számától). Az egyből felülről „12 csillagos korona” asszociáció nem alaptalan: az EU zászlójának tervezője egy katolikus testvérünk, akit a kék ég háttérében egy Szűzanya szobron a napfényben tündöklő csillagok inspiráltak tervének elkészítésekor. 18 éve, 1986. **május 29-én** vonták fel először Brüsszelben az Európai Unió székháza előtt a csillagos kék lobogót. Amikor tehát az EU zászlóra nézünk, jogosan látjuk benne a Szűzanya felsejülő képét. Számunkra, magyarok számára ez csodálatos „jogfolytonosságot” is jelképez: mintegy a szentistváni felajánlás megerősítésének, a zászlóban testet öltő vizuális megvalósításának is tekinthetjük.

A feltett kérdésre („miben bízhatunk...”) ez lehet tehát a válasz:

immár kétszeresen is **a Szűzanya óvó palástjának védelmében** érezhetjük magunkat! Ez természetesen nem mentesít minket a kötelesség alól, hogy értékeinket, elveinket megőrizve az EU-t formáljuk ezen elvek, értékek alapján - ahelyett, hogy katolikus és nemzeti karakterünket elveszítve feloldódjunk egy alaktalan masszában.

Bönöczk Péter

Magzatok beszélgetése

Egy várandós anya két gyermeket hord a méhében.

Az egyik egy "kis hívő", a másik egy "kis kétkedő".

A kétkedő azt kérdezi: Te hiszel a születés utáni életben?

Hát persze. - mondja a kis hívő. Az itteni életünk arra való, hogy felkészüljünk a születés utáni életre, hogy elég erőseké váljunk arra, ami ott kint vár bennünket!

Hülyeség! - mondja a kétkedő. - Ez nem igaz! Hogyan nézhet ki a kinti, külső élet?

Pillanatnyilag még nem tudom, - mondja a kis hívő - de biztos sokkal világosabb, mint itt bent! Talán, lehet, hogy a szánkcal fogunk enni és a lábunkkal fogunk menni!

Nonszensz, lehetetlen! - mondja a kétkedő. - Megyünk a lábunkkal és eszünk a szánkcal!? Micsoda hülyeség! Ez egy fura ötlet, hogyan is működhetne! Itt van a köldökzsinór, ami biztosítja a táplálékot. Nem lehetséges élet a születés után, hiszen ez a zsinór már így is túl rövid!

Hát persze, hogy működni fog, csak minden egy kicsit másként fog kinézni. - mondja a kis hívő.

Soha sem fog működni! - véli a kis kétkedő. - Még soha senki nem tért

vissza a születés után! Születés után vége az egésznek! Az élet nem más, mint egy nagy sötét tortúra!

Még ha nem is tudom pontosan, milyen lesz a születés utáni élet, - mondja a kis hívő - de azt tudom, hogy találkozni fogunk az édesanyánkkal, és ő nagyon vigyáz majd ránk!

Anyá!? Te hiszel egy anyában? Hol van? - kérdezi a kis kétkedő.

Itt van körülöttünk, mi benne vagyunk, és általa léteünk, nélküle nem létezhetnénk! - válaszolja a kis hívő.

Mire a kis kétkedő: Soha nem láttam még semmilyen anyát! Nincs is ilyen!

A kis hívő elgondolkozik egy pillanatra. - Néha, amikor nagyon csendben vagyunk, hallhatod, ahogy énekel, vagy érezheted, amikor megsimogatja világunkat! - mondja aztán halkán - Mindenesetre én hiszem, hogy az igazi életünk a születés után kezdődik!

Gyerekeknek

Bruno Ferrero: A számla

Egy este, amikor az anya a vacsorát főzte, a tizenegy éves fia megjelent a konyhaajtóban, kezében egy cédulával. Furcsa, hivatalos arckifejezéssel nyújtotta át a gyerek a cédulát az anyjának, aki megtörölte a kezét a kötényében és elkezdte olvasni azt:

"*A virággyás figyomlálásáért: 500,-Ft*
A szobám rendberakásáért: 1000,-Ft
Mert elmentem tejért: 100,-Ft
Mert három délutánon át vigyáztam a húgomra: 1500,-Ft.
Mert kétszer ötöst kaptam az iskolában: 1000,-Ft
Mert minden nap kiviszem a szemetet: 700,-Ft
 Összesen: 4800,-Ft."

A mama kedvesen nézett a fia szemébe. Rengeteg emlék tolt fel benne. Fogott egy tollat és a cédula hátuljára ezeket írta:

"Mert 9 hónapig hordtalak a szívem alatt: 0 Ft
Az összes átvirrasztott éjszakáért, amit a betegágyad mellett töltöttem: 0 Ft
A sok-sok ringatásért, vigasztalásért: 0 Ft
A könnycseppjeid felszárításáért: 0 Ft
Mindenért, amit nap mint nap tanítottam neked: 0 Ft
Minden reggeliért, ebédért, uzsonnáért, zsemléért, amiket készítettem neked: 0 Ft
Az ételért, amit mindennap neked adok: 0 Ft
 Összesen: 0 Ft

Amikor befejezte a mama, mosolyogva nyújtotta át a cetlit a fiúnak. A gyerek elolvasta és két nagy könnycsepp gördült ki a szeméből. Összegyúrta a papírost és azt írta a saját számlájára: "fizetve". Aztán az anyja nyakába ugrott és csókokkal halmozta el.

A múlt havi számunkban közölt képrejtvény megfejtése: feltámadás.

Megkezdődtek plébániánkon az évközi hittanos kirándulások is. Egyre többen társulnak hozzánk. Ez évben az utolsó kirándulás időpontja: május 29. Várunk benneteket!

Hírdetések

Szentmisék rendje:

Vasárnap és ünnepnap: d.e. 8 és 10 órákor és este 6 órákor.

Hétköznapi: reggel 7 órákor minden nap; este 5 órákor (májustól 6 órákor): hétfő, csütörtök, péntek.

Vasárnap az esti szentmise előtt fél órával **litánia**.

Első vasárnap az esti szentmise előtt egy órával **szentségimádás**.

Első csütörtökön az esti szentmise után **szentségimádás Jézus Szíve tiszteletére**.

Minden péntek este ½ 9-től fél óra csendes szentségimádásra van lehetőség a templomban egyházközségünk megújulásáért.

Gyóntatás: A reggeli szentmisék előtt és alatt. Vasárnap a szentmisék alatt.

A plébániahivatal félfogadási ideje:

Hétfő és Szerda D.e. 9-11 óra

Kedd és Péntek D.u. 16-18 óra

Esküvőt 3 hónappal előre kérjük bejelenteni.

Keresztelési, bérmálkozási kérelmet a plébánossal kell megbeszélni.

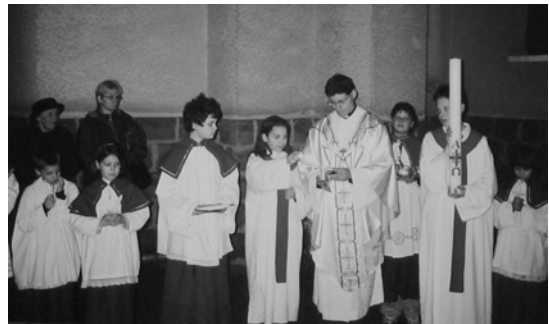
Plébánosi hírdetések:

Meghirdettük a nyári hittanos táborokat. Ha van olyan testvérünk, akinek lehetősége volna föl vállalni egy-egy - nehezebb anyagi helyzetben lévő - hittanosunk táborozási költségeit, akár részben is, azt köszönjük.

Hála Istennek igen nagy a plébánia kertje. Ezzel együtt igen sok a munka is.

Szívesen fogadjuk, ha valaki kis időt is tud szálni kapálásra, gazolásra, alkalmanként fűnyírásra. Ez ügyben a plébánost vagy a sekrestyésünket, Laci bácsit keressétek.

Kevesen fizetik egyházközségünkben az önkéntes hozzájárulást (egyházi adót), ami lelkiismereti kötelezettség a plébánia katolikusai számára. A Püspöki Kar határozata szerint ez a bruttó bevétel 1 %-a. Lehet félévente vagy évente fizetni az irodában vagy szentmisék után.

Elsőáldozóink

Húsvétvasárnap 9 nagyobb hittanos testvérünk lett elsőáldozó: *Csizmadia Endre, Csizmadia Péter, Mázsi Anita, Pilny Alexandra, Pilny Róbert, Seres Dávid, Szabó Sarolt, Vári Csaba és Vári Zsolt*. Akik eddig az áldozásnál kis keresztet fogadtak nagy alázattal a homlokukra, akik közül többen hónapok óta ministrálnak, e héttől magukhoz veszik az Élet Kenyerét. Jézus szeretete tartsa meg őket továbbra is a tanítványi úton!

IMPRESSZUM

Kiadja: Pestszentimrei Római Katolikus Plébánia (1188 Budapest, Nemes u. 17. T.: 292-3113, E-mail: sztimrepleb@mail.datanet.hu). Felelős kiadó: Gödölle Márton plébános, Mobil: 30/263-8524. E-mail: mgodolle@mail.datanet.hu. Felelős szerkesztő: Bönöczk Péter, Tel.: 06-205551160, E-mail: p.bonoczka@freemail.hu.